

Arrest

nr. 84 577 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 november 2011 (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2011 wordt ten aanzien van verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die een asielaanvraag in België heeft ingediend, de volgende beslissing genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid :

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde M. M. (...)

geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 15.06.2011 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in Nazran (Russische Deelrepubliek Ingoesjetië) op 02.01.1980. Op 01.09.2011 meldde Meester Nele de Meyer haar tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 15.06.2011 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de Poolse autoriteiten hebben op 06.07.2011 het verzoek tot terugname voor bovengenoemde persoon ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 17.06.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde verder dat ze Ingoesjetië op 28.08.2010 met de trein verlaten zou hebben richting Moskou (Rusland). Van daaruit zou ze met de trein naar Brest (Wit-Rusland) gereisd zijn. Vanuit Brest zou ze vervolgens naar Terespol (Polen) gereisd zijn waar ze op 31.08.2010 zou zijn aangekomen. In Polen zou betrokkene asiel gevraagd hebben en van september 2010 tot juni 2011 in Polen verbleven hebben. Betrokkene verklaarde dat haar asielaanvraag in Polen afgewezen zou zijn in juni 2011. Op 14.06.2011 zou betrokkene uit Polen vertrokken zijn samen met haar drie minderjarige kinderen E. A. (...) (°10.10.2006), E. K. (...) (°30.11.2007), E. D. (...) (°18.07.2009) en haar zus M. T. (...) (o.v. 6.829.276) en diens twee minderjarige kinderen N. S. (...) (°31.07.2007) en N. K. (...) (° 07.07.2008). Op 15.06.2011 zou betrokkene in België aangekomen zijn waar ze nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van de resultaten van het Eurodacverslag van 15.06.2011 en betrokkenes verklaringen dat ze in Polen asiel heeft aangevraagd, 05.06.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten op 06.07.2011 de Belgische autoriteiten weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar drie minderjarige kinderen E. A.(...) (°10.10.2006), E. K.(...)(°30.11.2007), E. D. (...) (°18.07.2009) wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten gaven dezelfde dag eveneens hun akkoord tot terugname voor haar zus M. T. (...) (o.v. 6.829.276) en diens twee minderjarige kinderen N. S. (...) (°31.07.2007) en N. K. (...) (° 07.07.2008) op basis van hetzelfde art. 16.1.e uit de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zou repatriëren naar de Russische

Federatie vooraleer is vastgesteld of zij en haar minderjarige kinderen al dan niet bescherming behoeven.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familie in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Betrokkene verklaarde wel dat ze met haar zus M. T. (...) (o.v. 6.829.276) en diens twee minderjarige kinderen N. S. (...) (°31.07.2007) en N. K. (...) (° 07.07.2008) naar België reisde maar voor deze zus en haar minderjarige kinderen is er sinds 06.07.2011 eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater met BGV van betrokkene zus M. T. (...) (o.v. 6.829.276). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 is derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 17.06.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel wil vragen vroeg. Betrokkene verklaarde daarop dat ze hulp nodig hebben en dat je in België het best geholpen kan worden. Betrokkene verklaarde verder dat haar jongste zoon ziek is en medische verzorging nodig heeft (DVZ, vraag 19). Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat de hulp die ze nodig zou hebben niet voorhanden zou zijn in Polen of dat deze haar geweigerd zou worden. Bovendien blijkt uit de verklaringen van betrokkene op de vraag waarom ze precies in België asiel wil aanvragen, met name omdat haar jongste zoon ziek is en medische hulp nodig heeft (DVZ, vraag 19), betrokkene in België asiel wil aanvragen omwille van medische redenen. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat het opstarten van een asielprocedure omwille van medische redenen, een manifest misbruik is van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure opstarten omdat één van de kinderen ziek is en medische zorgen nodig zou hebben, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure. In het administratief dossier van betrokkene is bovendien geen enkel medisch document aanwezig met betrekking tot betrokkene of haar jongste zoon, die deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat haar jongste zoon ziek is en medische verzorging nodig heeft, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze verklaringen doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet op medische verzorging kunnen rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet in staat zouden zijn om te reizen.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene aangaande haar gezondheidstoestand, met name dat ze problemen heeft met haar darmen (DVZ, vraag 20), dient eveneens te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen enkel medisch document aanwezig is met betrekking tot de aangehaalde darmproblemen, die deze verklaring staft. Met betrekking tot dit motief, met name dat ze darmproblemen heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze verklaringen doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn voor haar verklaarde darmproblemen, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Betrokkene haalde bij de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen geen redenen aan die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden kunnen rechtvaardigen (DVZ, vraag 21)

Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Nele De Meyer, dd. 01.09.2011 dient te worden opgemerkt dat Meester De Meyer in haar tussenkomst stelt dat haar cliënte niet ontkent dat ze eerder asiel heeft aangevraagd in Polen en dat zij Polen verlaten heeft nog voor zij een beslissing had ontvangen van de Poolse asielinstanties (tussenkomst Meester De Meyer 01.09.2011, p. 01). Meester De Meyer haalt verder in haar tussenkomst de motieven aan waarom haar cliënte het land waarvan zij

het staatsburgerschap bezit, is ontvlucht. Meester De Meyer haalt verder aan dat haar cliënte naar Polen gevlucht is maar dat Polen zeer makkelijk bereikbaar is voor mensen uit Tsjetsjenië en dat de man van haar cliënte, met wie zij problemen had, haar daar makkelijk zou kunnen opsporen en opnieuw bedreigen. Meester De Meyer stelt verder dat haar cliënte niet kan terugkeren naar Polen of Tsjetsjenië omdat ze in Polen voortdurend op de vlucht zou moeten gaan omdat zij aldaar gemakkelijk gevonden kan worden door haar man en dat Polen vanuit Tsjetsjenië zeer bereikbaar is. Een terugkeer naar Tsjetsjenië is volgens Meester De Meyer evenmin mogelijk omdat ze bij een terugkeer door haar man gedood zou worden omdat ze hem verlaten zou hebben (tussenkost Meester De Meyer 01.09.2011, p. 02). Meester De Meyer dringt er in naam van haar cliënte dan ook op aan om het asiëldossier in België te behandelen (tussenkost Meester De Meyer 01.09.2011, p. 02). Met betrekking tot deze tussenkost dient het volgende te worden opgemerkt. Daar waar Meester De Meyer stelt dat haar cliënte de uitkomst van haar asielaanvraag in Polen niet zou hebben afgewacht maar met naar zus M. T. (...) (o.v. 6.829.276) uit Polen vertrokken zou zijn nadat haar zus een negatieve beslissing gekregen zou hebben (tussenkost Meester de Meyer, 01.09.2011, p. 1) dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf tijdens haar gehoor op de DVZ van 17.06.2011 verklaarde dat haar asielaanvraag in Polen werd afgewezen en dat ze een negatieve beslissing kreeg in juni 2011 (DVZ, vraag 13). Het is merkwaardig dat daar waar betrokkene in haar gehoor stelde dat ze een negatieve beslissing kreeg aangaande haar asielaanvraag en dit in juni 2011, Meester De Meyer in haar tussenkost het omgekeerde stelt. Verder dient met betrekking tot de redenen die door Meester De Meyer in haar tussenkost van 01.09.2011 worden aangehaald waarom haar cliënte niet zou kunnen terugkeren naar Polen, het volgende te worden opgemerkt. Meester De Meyer stelt dat Polen vanuit Tsjetsjenië zeer bereikbaar is en dat haar cliënte in Polen opnieuw aan de bedreigingen van haar man werd blootgesteld en dat ze zeer makkelijk teruggevonden kon worden door haar echtgenoot in Polen. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene of haar advocaat hiervan niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Dat Meester De Meyer een medisch attest aanbrengt van de "gruweldaden" van de man van haar cliënte, toont bovendien niet aan dat Polen vanuit Tsjetsjenië zeer bereikbaar is en toont evenmin aan dat betrokkene in Polen door haar man bedreigd of mishandeld zou zijn. Het loutere feit dat Polen geografisch dicht bij Tsjetsjenië ligt en dus makkelijker bereikbaar is vanuit Tsjetsjenië wijzigt evenmin iets aan het feit dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asiëlverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asiëlprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zou repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij en haar minderjarige kinderen al dan niet bescherming behoeven.

Indien betrokkene bovendien in Polen gevreesd zou hebben, geconfronteerd te worden met haar echtgenoot of indien dit effectief het geval zou zijn geweest, dan dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich vooreerst tot de bevoegde Poolse autoriteiten dient te richten met deze vrees of de vrees geconfronteerd te worden met de persoon waarvoor ze op de loop zou zijn voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming door de bevoegde Poolse autoriteiten. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat ze deze stappen ondernomen zou hebben of dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen helpen en/of beschermen. Het is bovendien zeer merkwaardig dat daar waar in de tussenkost van Meester De Meyer aangehaald wordt dat betrokkene niet terug kan naar Polen en dit omdat ze daar constant op de vlucht zou moeten voor haar man, omdat deze haar gemakkelijk zou terugvinden in Polen en omdat Polen makkelijk bereikbaar is vanuit Tsjetsjenië, betrokkene hiervan zelf niets aanhaalt gedurende haar gehoor op de DVZ. Nochtans is werd aan betrokkene zeer specifiek gevraagd waarom ze precies in België asiël wilde aanvragen (DVZ, vraag 19) en werd ze eveneens gevraagd of er redenen waren met betrekking

tot de omstandigheden van opvang of van behandeling in Polen die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen (DVZ, vraag 21). Bij geen van beide vragen maakte betrokkene in haar antwoord ook maar de minste verwijzing naar het feit dat haar echtgenoot makkelijk in Polen zou kunnen raken of er zich zou bevinden, laat staan dat ze uit angst daarvoor Polen verlaten heeft om in België asiel aan te vragen. Rekening houdende met de vaststelling dat Meester De Meyer in haar tussenkomst er in naam van haar cliënte voor pleit om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van een aantal feiten, is het op zijn minst zeer merkwaardig te noemen dat betrokkene in haar verklaringen gedurende haar gehoor op de DVZ van deze feiten niet in het minst melding maakt. Het geloofwaardige karakter ervan kan dan ook ernstig in twijfel worden getrokken. Zeker aangezien men gezien het ernstige van een asielaanvraag op zijn minst kan verwachten dat indien men ernstige redenen heeft om zijn asielaanvraag in België behandeld te zien of om bepaalde redenen niet zou terugkunnen naar de Lid-Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag er van de asielzoeker op zijn minst verwacht kan worden dat hij dergelijke redenen tijdens zijn of haar gehoor zonder verwijl ter kennis brengt van de autoriteiten die de asielaanvraag hebben geregistreerd, hetgeen hier geenszins het geval is. Tot slot dient te worden opgemerkt dat Meester De Meyer in haar tussenkomst kort de redenen uiteenzet waarom haar cliënte het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit, in casu de Russische Federatie, zou zijn ontvlucht. Met betrekking tot deze aangehaalde elementen dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublin-II-procedure waarbij op basis van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is genomen uit de schending van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/11/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven", van de artikelen 3, 13 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 19, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het middel wordt uiteengezet als volgt :

"Schending van de artikelen 7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3

van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/11/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en van de artikelen 3, 13 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en van artikel 19§2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

Doordat,

De beslissing het bevel geeft aan de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 7 dagen en haar tevens het bevel geeft zich aan te bieden bij de Poolse autoriteiten;

Terwijl,

De zoon van de verzoekende partij mogelijks ernstig ziek is en deze ziekte bekend is aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de zoon van de verzoekende partij tot nog toe in liet centrum waar zij verbleef, de mogelijkheid niet geboden werd om een ernstig geneeskundig onderzoek te ondergaan;

Dat het op heden niet vaststaat dat de Poolse autoriteiten aanvaard hebben aan de zoon van de verzoekende partij de nodige medische zorgen te verstrekken;

Dat dit in elk geval niet volgt uit de thans bestreden beslissing;

Dat De Richtlijn 2008/115/EG in het art. 6 bepaalt, dat iedere staat, bij het beëindigen van het illegaal verblijf, een terugkeerbesluit dient te nemen;

Dat in de mate dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dient aangezien te worden als een dergelijk terugkeerbesluit, het rekening dient te houden met het refolementverbod o.m. van art. 5 van dezelfde Richtlijn;

Dat in casu uit de redactie van het bevel geenszins kan afgeleid worden, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, het dossier in het licht van het refolementsverbod volgend uit art. 3 E.V.R.M., heeft onderzocht, zodat de motiveringswet werd geschonden;

Dat iemand van het grondgebied verwijderen, terwijl deze ernstig ziek is en de toegang tot de gezondheidszorgen in het land waarnaar zij zal worden gerepatrieerd, niet verzekerd is, strijdig is met art. 3 E.V.R.M., dat krachtens art. 15 geen uitzonderingen kent (RvV 25 juli 2008, nr. 14.397, noot; RvV 15 januari 2010, nr. 37.026; RvV 26 februari 2010, nr. 39.483; RvV 19 april 2010, 41.760);

Dat in de rechtspraak wordt aangenomen dat zolang niet werd onderzocht of de ingeroepen medische elementen een schending van artikel 3 E.V.R.M. inhouden, er geen Bevel om het Grondgebied te verlaten, kan worden afgeleverd (De Wet Diverse Bepalingen: de verblijfsprocedures nog efficiënter, Vincent Vereecke, T.V.R. 2011, p. 329, rechtspraak bij voetnoot 13);

Dat de verzoekende partij, dient te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, ten einde het terugkeerbesluit in de zin van de Richtlijn te bestrijden;

Dat de verzoekende partij bijgevolg vraagt dat het terugkeerbesluit, ten gronde zou worden herbekeken in beroep;

Dat in de mate dat het terugkeerbesluit niet ten gronde zou worden behandeld art. 13 E.V.R.M. wordt geschonden;

Dat de verzoekende partij geen inkomsten heeft en de volledige kosteloosheid van de juridische tweedelijnsbij stand bekomen heeft;

Dat de verzoekende partij de rechtsbijstand vraagt;

Dat de verzoekende partij voor elk mondeling verhoor het Russisch kiest;"

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster zet op geen enkele wijze uiteen hoe de thans bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 15 van het EVRM en artikel 19, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het middel is in deze onderdelen dan ook onontvankelijk.

2.3. Verzoekster verwijst naar de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en stelt dat het genomen bevel om het grondgebied te verlaten rekening dient te houden met het refolementverbod van artikel 5 van deze richtlijn. Zij betoogt dat uit de redactie

van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de verwerende partij het “refoulmentsverbod volgend uit art. 3 E.V.R.M. heeft onderzocht.”

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Uit de onder punt 1 geciteerde beslissing blijkt onmiskenbaar dat de verwerende partij een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM vanuit verschillende oogpunten heeft onderzocht. Haar betoog mist op dit vlak derhalve feitelijke grondslag. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het eerder uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.5. In de mate dat verzoekster verwijst naar de gezondheidstoestand van haar zoon om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, stelt de Raad vast dat zij betoogt dat hij “mogelijks” ernstig ziek is en deze ziekte bekend is aan de dienst Vreemdelingenzaken, maar dat hem in het centrum waar zij verbleven niet de mogelijkheid werd geboden een ernstig geneeskundig onderzoek te ondergaan.

2.5.1. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekster duidelijk aangaf dat haar jongste zoon ziek is en hulp nodig heeft. De verwerende partij heeft ter zake in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt :

“Tijdens haar gehoor op de DVZ van 17.06.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel wil vragen vroeg. Betrokkene verklaarde daarop dat ze hulp nodig hebben en dat je in België het best geholpen kan worden. Betrokkene verklaarde verder dat haar jongste zoon ziek is en medische verzorging nodig heeft (DVZ, vraag 19). Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat de hulp die ze nodig zou hebben niet voorhanden zou zijn in Polen of dat deze haar geweigerd zou worden. Bovendien blijkt uit de verklaringen van betrokkene op de vraag waarom ze precies in België asiel wil aanvragen, met name omdat haar jongste zoon ziek is en medische hulp nodig heeft (DVZ, vraag 19), betrokkene in België asiel wil aanvragen omwille van medische redenen. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat het opstarten van een asielprocedure omwille van medische redenen, een manifest misbruik is van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure opstarten omdat één van de kinderen ziek is en medische zorgen nodig zou hebben, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en is oneigenlijk gebruik maken van deze procedure. In het administratief dossier van betrokkene is bovendien geen enkel medisch document aanwezig met betrekking tot betrokkene of haar jongste zoon, die deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze motieven, met name dat haar jongste zoon ziek is en medische verzorging nodig heeft, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze verklaringen doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet op medische verzorging kunnen rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kinderen niet in staat zouden zijn om te reizen.”

De ingeroepen medische argumenten werden dus wel degelijk onderzocht.

2.5.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Er dient voorts op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad stelt thans vast dat verzoekster, hoewel hierop de nadruk werd gelegd in de bestreden beslissing, nog steeds geen enkel medisch document voorlegt dat haar verklaringen omtrent de gezondheidstoestand van haar zoon kan staven. Verzoekster poneert wel dat zij er herhaaldelijk op heeft aangedrongen in het centrum dat haar zoon zou worden onderzocht, doch brengt hiervan geen enkel bewijs bij. De brief die bij het verzoekschrift werd gevoegd –daargelaten de vraag of hij in de debatten kan worden betrokken- is geen medisch attest en kan geen bewijs uitmaken van de aanwezigheid van een daadwerkelijk ernstig medisch probleem in hoofde van het kind, dat overigens niet duidelijk geïdentificeerd is. Daarbij komt nog dat in deze brief melding wordt gemaakt van een doktersconsult, zodat niet valt in te zien om welke reden verzoekster thans nog steeds niet bij machte is een medisch attest voor te leggen. Verzoekster toont verder ook niet met concrete gegevens aan dat haar zoon in Polen niet de nodige gezondheidszorgen zou kunnen krijgen. Gelet op het feit dat zij aldus niet verder komt dan het poneren van blote beweringen omtrent de medische problematiek van haar zoon, kan niet anders dan worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM op deze grond op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt.

2.6. Waar verzoekster meent dat artikel 13 van het EVRM wordt geschonden indien haar beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet ten gronde wordt behandeld, dient gewezen op wat volgt :

De bevoegdheidstoewijzing in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet is van tweeërlei aard :

- op grond van paragraaf 1 van artikel 39/2 treedt de Raad op wanneer hij, in zaken van asiel en subsidiaire bescherming, uitspraak doet over de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal; het betreft de bevoegdheid die voorheen, in asielzaken, aan de Vaste Beroepscommissie was toegewezen;
- op grond van paragraaf 2 van dat artikel treedt de Raad op als annulatierechter, wanneer hij uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht; het betreft de bevoegdheid die voorheen aan de Raad van State was toegewezen.

Wanneer de Raad op grond van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt, zoals *in casu*, beschikt hij over een soortgelijke vernietigings- en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad niet op met volle rechtsmacht maar als

annulatierechter. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Ter zake merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds werd gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St.*, Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/001, 323). Verzoekster brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, gesteld in zijn overweging B.16.3.:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Bijgevolg is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er door de wet mee belast om ondermeer als annulatierechter na te gaan of de individuele beslissingen genomen met toepassing van de beroepen die worden ingesteld met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet werden genomen met overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad, *Gedr.St.*, Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40.). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan.

Daarenboven wordt in overweging B.16.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 gesteld dat de omstandigheid dat de Raad niet met volle rechtsmacht maar als annulatierechter uitspraak doet wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft.

In dit verband is het de Raad niet duidelijk hoe, in het kader van het onderhavige beroep dat er precies toe strekt een daadwerkelijke rechtsbescherming te bieden aan verzoekster, haar beschouwingen de eventuele nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing zouden kunnen verantwoorden, en verder, wat haar belang is bij de door haar geuite kritiek. Te meer nu verzoekster nalaat uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de *in casu* bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen. Evenmin toont verzoekster *in concreto* aan dat het annulatieberoep voor de Raad –zoals omschreven in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet– geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS